

IN MEMORIAM

IZR. PROF. DR. ROMAN KUNIČ, UNIV. DIPL. INŽ. GRAD. (1961–2019)

10. julija se je mnogo prezgodaj poslovil spoštovani kolega in prijatelj dr. Roman Kunič, izredni profesor in višji znanstveni sodelavec za področje gradbeništva in okoljskega inženirstva, predstojnik Katedre za stavbe in konstrukcijske elemente na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani ter predsednik Slovenskega društva za akustiko. Čeprav sva z Romanom odraščala v isti ulici in tako bila praktično soseda, sva se zaradi generacijske ločnice spoznala veliko kasneje. Najini poklicni poti, in kot sem kasneje spoznal, tudi življenji, sta se prvič prepletli pred 15 leti. Takrat sem kot mladi raziskovalec prišel na Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo, on pa je kot zunanji sodelavec in član programske skupine Gradbene konstrukcije in gradbena fizika sodeloval s Katedro za stavbe in konstrukcijske elemente. Že skozi to najino prvo srečanje je prišla do izraza njegova ljubezen do širjenja znanja na področju izboljšanja gradnje stavb in trajnostnega gradbeništva, ne samo na znanstvenem področju, ampak tudi širše – med strokovnjaki in splošno javnostjo. Kot sem kasneje še večkrat spoznal, je bil vedno sposoben velikokrat suhoparne in izjemno tehnične strokovne pogovore poživiti s pravšnjo mero humorja ter kompleksne znanstvene probleme predstavil na praktičen in enostaven način, oboje je redko v akademskem okolju, pri njem pa je bila stalnica.

Roman Kunič se je rodil v Novem mestu leta 1961 ter obiskoval osnovno šolo v Črnomlju, kjer je tudi odraščal. Leta 1980 je zaključil srednjo gradbeno tehniško šolo GTŠ v Ljubljani ter nato leta 1986 tudi študij gradbeništva konstrukcijske smeri na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani. Izobraževanje je nadaljeval kot mladi raziskovalec na podiplomskem magistrskem študiju ter ga zaključil leta 1990 z znanstvenim magistriranjem o osončenosti in naravni osvetljenosti stavb ter se kmalu zatem zaposlil v podjetju Izolirka. V Izolirki je hitro napredoval od svetovalca do vodje marketinga ter nato v letu 1994 do komercialnega direktorja. Poleg dela v stroki je v letu 1997 zaključil podiplomski študij menedžmenta na univerzi Clemson v Južni Karolini v Združenih državah Amerike. Leta 2002 je svojo poklicno pot nadaljeval kot vodja izvoza v podjetju URSA v Novem mestu ter že leto kasneje kot direktor inženiringa v podjetju BEGRAD prav tako v Novem mestu. Leta 2005 je postal direktor raziskav in razvoja v podjetju FRAGMAT TIM ter skoraj sočasno, leta 2007, postal doktor tehniških znanosti s področja gradbeništva. Tema njegove doktorske naloge, ki se je ukvarjala z vrednotenjem vpliva pospešenega staranja bitumenskih trakov, je izhajala tako iz njegove strokovne dejavnosti v podjetjih, kjer je deloval, kot tudi zanimanja za področje trajnostnega gradbeništva. Nato je leta 2011 postal vodja raziskav in razvoja v Razvojnem centru INTEH LES ter med letoma 2010 in 2015 pedagoško sodeloval z Evropsko pravno fakulteto v Ljubljani.

Naziv asistenta z doktoratom na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo je prejel leta 2009, kjer se je sočasno tudi dopolnilno zaposlil. Sledila je izvolitev v višjega predavatelja za področje stavbarstva leta 2010 ter leta 2013 v naziv docenta. Z letom 2014 se nam je Roman pridružil kot stalni sodelavec, prijatelj, pedagog, raziskovalec in predstojnik Katedre za stavbe in konstrukcijske elemente na Fakulteti za gradbeništvo in geodezijo. Najprej kot docent ter nato z letom 2018 kot izredni profesor in hkrati višji znanstveni sodelavec za področje gradbeništva in okoljskega inženirstva. S prihodom na fakulteto se je intenzivno posvetil pedagoškemu procesu, kjer je prenašal znanje o trajnosti in sonaravni gradnji na bodoče inženirje. Želja po izboljšanju razumevanja, kako stavbe delujejo in kako zgraditi boljše stavbe v prihodnosti, je bila glavno vodilo njegovega pedagoškega dela. Slednje se je še najbolj odražalo pri predmetih, ki jih je poučeval na drugostopenjskem študiju Stavbarstvo ter z aktivnostmi izven študijskega kurikula. Naj je to bila organizacija strokovnih ekskurzij, predstavitev v okviru tehniških dni, dneva odprtih vrat na fakulteti ali pa časa, ki si ga je vzel za informiranje širše javnosti preko javnih občil. Vse te dejavnosti niso bile nekaj, kar bi moral storiti, ampak nekaj, kar si je želel. Ta želja pa je izvirala iz globokega prepričanja

v to, da je treba tako strokovno kot tudi laično javnost poučiti o širini in kompleksnosti gradbene stroke, ki je ključna za delovanje sveta in s tem pomembna za sodobno družbo. Kot predstojnik katedre se je o odločitvah, ki jih je sprejemal, vedno posvetoval z vsemi člani ter stremel k demokratičnemu soodločanju. Če so nastali spori, jih je zgladil s tankočutno spretnostjo vzpostavitve dialoga ter ublažil s svojim smislom za humor. Vsi mi, ki smo z njim tesno sodelovali pri sprejemanju odločitev o prihodnosti katedre, pa se ga bomo zapomnili predvsem po tem, da se je bilo z njim vedno možno dogovoriti, in to ne glede na različnost pogledov in interesov – ta njegova sposobnost pa je nekaj, kar dandanes ni pogosto.

Poleg energije, ki jo je Roman vlagal v pedagoško in raziskovalno delo ter v vodenje in organizacijo na katedri, si je vedno vzel čas tudi za družino, glasbo in kolo. Velikokrat nam je z žarom v očeh razlagal o koncertih, ki jih je obiskoval, ali pa o tem, kako se je s kolesom odpravil z vikenda v Ankaranu v Milje oziroma na kavo v bližnji Trst. Ljubezen do glasbe je nekaj, kar je prinesel s seboj iz študentskih let in delovanja na Radiu Študent kot tonski mojster. Tudi najin zadnji pogovor, še zdaj se ga živo spominjam, se je vrtil okoli zadnjih koncertov, ki jih je obiskal v ljubljanskih Križankah in na Obali, kjer ga je ujela nevihta na kolesu, ko se je vračal domov. Takrat si niti predstavljati nisem mogel, da bo Romana še na isti dan, prav tako ob vračanju s koncerta, ujela drugačne vrste nevihta.

Upam si trditi, da si vsi njegovi sodelavci na katedri in fakulteti štejemo v čast, da smo bili del Romanovega življenja, pa čeprav le del njegove zadnje postaje na bogati poklicni poti. O uspešnosti njegove akademske in strokovne poti ni treba izgubljati besed, o tem priča njegova bibliografija, ki predstavlja pomemben prispevek k znanstvenemu delovanju Fakultete za gradbeništvo in geodezijo. Ne dvomim, da bi bil čez nekaj let spisek njegovih znanstvenih objav še bolj bogat, a vseeno to ni najpomembnejše, kar smo izgubili z Romanovo smrtjo. V našem kolektivu bomo najbolj pogrešali ravno tiste njegove lastnosti, ki niso zapisane v akademske bibliografije, te pa so humor, človečnost, preudarnost, razgledanost in prijateljski odnos do vseh.

Romana, moža, očeta, družinskega človeka, cenjenega sodelavca, strokovnjaka, znanstvenika in prijatelja, bomo pogrešali, a ga ne bomo pozabili, saj bo spomin nanj živel v vseh nas, ki smo imeli srečo, da smo ga spoznali in poznali ter z njim sodelovali na naših poklicnih poteh.

doc. dr. Mitja Košir, univ. dipl. inž. arh.